

Alexandra

Tåget

Maria Svensson var en punktlig människa. Hon helt enkelt avskydde folk som var sena, det var så respektlöst. I hela sitt liv hade Maria aldrig kommit till ett möte ens en minut efter utsatt tid, trots väder, klädproblem och opålitlig trafik. Tack vare hennes goda marginal var hennes register fläckfritt. Tills nu.

Katastrofen var ett faktum. Maria kastade en hastig blick på klockan och kunde med växande oro konstatera att hon skulle få mycket, mycket svårt att hinna i tid. Tåget skulle inte komma förrän om... Hon kisade för att se de orange siffrorna på skylten i morgonmörkret. Tjugo minuter. Som det hade stått de senaste tio nu. Otåligt vägande fram och tillbaka körde Maria ned händerna djupare i fickorna. Det var december och bitande minusgrader rådde. Andedräkten bolmade och både hennes öron och fingrar höll på att trilla av. Normalt hade hon alltid på sig både handskar och mössa, men denna morgon hade livspusslet misslyckats i en smått ofattbar skala.

Det började med att väckarklockan ringde och eskalerade med sådana absurda mått att det nästan var komiskt, om Maria nu inte stadigt hade varit på väg mot ett mentalt sammanbrott. Barnen hade kräcks, kläder hade försvunnit och bilen hade vägrat starta. Till slut hade hon fått springa till tunnelbanan och för första gången någonsin skulle hon bli sen till jobbet.

Maria suckade djupt och huttrade sedan till. Det var ju verkligen svinkallt, fattades bara att det skulle vara nytt köldrekord idag av alla dagar också. Och sablans SL som aldrig kunde hålla tiden. Än en gång tittade hon på den nedhängande skylten som fortfarande hurtigt annonserade att det på grund av förseningar kunde komma att bli förseningar. Nu stod det iallafall bara nitton minuter istället för tjugo. Små mirakel.

Någon nyste bredvid henne och hon vände instinktivt på huvudet:

“Prosit.”

Och bannade direkt sig själv. Denna morgontrötta pendlare ville väl inte ha något med henne att göra.

“Tack”, sa mannen och såg lite förvånad ut och Maria förebrådde sig själv igen. Snabbt tittade hon framåt med hettande kinder. Mannen var välklädd, elegant med lång rock och halsduk, men han såg sliten ut. Försiktigt sneglade hon på honom igen ur ögonvrån och noterade att han stirrade tomt framför sig, oseende och likgiltigt. Medan hon betraktade honom gäspade han stort och kliade sig på käken, som pryddes av en flera dagar gammal skäggstubb.

Mannen skakade lite på sig och gick sedan närmare kanten. Han lutade sig ut och verkade studera spåren. Maria motstod impulsen att dra tillbaka honom. Han var ju en vuxen man för sjutton och kunde ta hand om sig själv, men mamma-instinkten satt djupt.

Utöver sitt maniska behov av att hålla tiden hade Maria även en annan egenskap hon inte var särskilt förtjust i. Tvånget att prata för att distrahera sig från stressiga situationer. Trots att hon intalade sig själv att vara tyst, kunde hon till sin förfäran känna orden bubbla upp och ut. “Visst är det för dåligt?”

Mannen ryckte till och stirrade på henne. Han hade säkert trott att konversationen var över, vilken den absolut borde varit.

“Jag har faktiskt aldrig varit sen i hela mitt liv”, fortsatte Maria.

“På så vis?” sa mannen, något ställdt lät det som, och höjde ett ögonbryn. “Det var ju imponerande.”

“Ja men idag körde vardagen ihop sig, du kanske vet hur det är.” Mannen gav henne en liten nickning, eller kanske egentligen mer av en ofrivillig spasm. Varför kunde hon inte bara vara tyst? Nu måste hon stå här bredvid denna karl som förmodligen undrade om hon hade någon diagnos. Maria tittade på klockan igen, sexton minuter innan tåget kom. Hon log stelt och våddades i tystnaden som bredde ut sig.

En minut gick. Sedan en till.

“Det är verkligen kallt idag.” Herregud. Hon ville sparka sig själv. Varför kunde hon inte stå tyst eller titta ned i mobilen som alla andra normala svenskar?

Mannen såg på henne igen och den här gången log han lite. Han fick kråkfötter runt ögonen då.

“Ja det stämmer. Du fryser inte?” frågade han och gjorde en gest mot hennes dolda händer.

“Jo”, erkände hon och kände sig väldigt oansvarig i jämförelse med denne välklädde man. “Men jag har reserv-vantar på jobbet.”

“Jaha, det var ju smart. Vad jobbar du med?”

Var han verkligen intresserad? Maria försökte avgöra om han bara var artig, men han hade ju faktiskt frågat och det skulle vara oförsämligt att inte svara.

“Jag jobbar på en välgörenhetsorganisation. Vi gör lite av varje, men främst jobbar vi med hemlösa och fattigdom.” Hon blev varm inombords och mungiporna drogs upp i ett ofrivilligt leende.

“Men oj”, sa mannen och såg förvånad ut. Det fanns en glimt av intresse nu i hans förut så likgiltiga blick. “Vad fint.”

“Ja, jag älskar verkligen mitt jobb. Utöver min läskiga chef förstås”, lade hon till och skrattade. “Men jag antar att det är något som alla har. Vet du, förut jobbade jag faktiskt på ett sådant där själsdödande nio-till-fem jobb där man sitter stilla hela dagen och bara räknar och räknar och räknar. Men så en dag... brast det. Jag vet inte varför, men utan vidare sa jag upp mig. Bästa beslutet i hela mitt liv. De människor man hjälper... Det är helt enkelt otroligt. Jag tackar min lyckliga stjärna varje dag.”

Hon avbröt sig plötsligt när hon insåg att hon hållit en passionerad monolog. Kylan bet till i hennes händer och hon upptäckte att hon i sin iver hade gestikulerat vilt. Hon stoppade genast ner dem i fickorna igen och harklade sig besvärat. “Eller ja, något sånt.”

Mannen svarade inte och Maria ville sjunka genom jorden. Hon måste sluta prata om sitt jobb. Hon gick alltid in för mycket och framstod säkert som värsta nörd.

“... Det låter ju faktiskt väldigt beundransvärt. Jag önskar att jag hade något jag brann för lika mycket.” Mannen sneglade lite förstulet mot spåret igen och Maria följde hans blick men såg inget särskilt. Hon vred på huvudet ytterligare och såg att det nu var bara var sex minuter kvar till tågets ankomst. Förhoppningsvis skulle tåget komma snart men hon skulle bli sen ändå. Hon suckade och tittade tillbaka på mannen som nu iakttog henne. De såg på varandra tills Maria började känna sig

besvärad. Det var något med nakenheten i mannens blick, tillsammans med en plötslig intensitet som skrämde henne. Hon vek undan med blicken och flyttade den till en punkt bakom honom. Solen hade börjat gå upp och färgade himlen en vacker rosa-blå nyans. Skira moln gled fram och dagens första solstrålar fick snön på träden att gnistra.

“Det är verkligen en fin dag iallafall”, kommenterade Maria. “Jag är inget fan av kyla men ingen kan ju förneka vintermånadernas skönhet.”

Mannen såg sig om och betraktade soluppgången. Den gav hans bruna, lätt gråstrimmiga hår ett stänk av brons.

“Ja det stämmer väl antar jag.”

“Även december har sina fördelar.” Maria kände att en ny monolog var på ingång, men hon kände sig inte lika skuldmedveten längre. Om denna främling, som inte riktigt var det längre, tyckte att hon var så hemsk skulle han väl ha flyttat på sig.

“De är inte många här i vårt kalla land i norr, men ögonblicken finns ju. Åka skidor till exempel. Åker du?”

Mannen stirrade blankt på henne i någon sekund innan han verkade uppfatta frågan. Då blinkade han till. Tänkte efter. “En del. Inte så mycket längre, men jag var väl ganska duktig en gång i tiden. Jag brukade åka med mina föräldrar.” Han blev tyst.

“Jag föredrar skridskor. Vi brukar göra utflykter på långfärdsskridskor med familjen. Det är helt magiskt att susa fram på isen.” Maria pausade och tänkte efter. “Sedan är ju förstas julmarknader och adventsfirande alltid härligt, för att inte tala om julafton! Vet du, jag tror nästan att juletider är bästa tiden på jobbet också. Vi brukar göra ett samarbete med stadsmissionen då och kärlek och omtanke är ju vad julen går ut på eller hur? Det är verkligen en tankeställare. Jag blir alltid som mest ödmjuk och tacksam veckorna innan jul.” Hon skrattade till men blev sedan allvarlig. Skylten visade att det bara var en minut kvar nu. Snart borde de kunna höra tunnelbanan. “Vad har man att klaga på egentligen va? Vi har hälsan, ett jobb där man gör skillnad och viktigast av allt familj och vänner.” Hon tog ett djupt andetag och det stack i lungorna av den friska luften. “Och vi får se en sådan vacker dag som denna.”

Mannen öppnade munnen för att svara men precis då rullade tåget in. Han stelnade till, spände kroppen och tog några hastiga steg mot rälsen innan han plötsligt stannade tvärt.

Tunnelbanedörrarna öppnades med ett väsende ljud och Maria skyndade sig fram för att komma in i värmen. Hon tittade på klockan över perrongen. Om tåget körde extra fort idag kanske... nej, hon hade ingen chans. Suckande vände hon sig om och upptäckte att mannen stod kvar på perrongen.

“Ska du inte på?” frågade hon förvånad. Han hade trots allt väntat med henne i kylan i säkert tjugo minuter.

“Nej... jag tar nästa.”

Maria ryckte på axlarna. Folk var bra märkliga. Hon log och vinkade lite tafatt hejdå. Mannen lyfte ena handen till svar. Varningen som signalerade att dörrarna stängdes ljöd när han plötsligt mötte hennes blick och Maria hajade till. Den brann med ett nytt ljus.

“Var sade du att du jobbade?”

Dörrarna började gå igen. Maria svarade. De stängdes och tåget började äntligen rulla. Maria såg efter mannen som blev allt mindre på perrongen. Han följde tåget med blicken och precis innan han försvann bakom en kurva såg Maria hur han vände ansiktet mot den uppåtgående solen.

Några veckor senare var Maria som vanligt i tid och gick med raska steg in i lobbyn och förbi receptionen.

“Godmorgon Rebecka”, hälsade hon på den unga receptionisten, samtidigt som hon borstade av sig snön som samlats på hennes kappa.

“Godmorgon! Du, jag har blommor till dig.”

Maria stannade förvånad till. “Blommor? Till mig? Vadå, här på kontoret?”

Rebecka log åt hennes förvirring. “De kom med bud i morse.” Hon visade på en stor kruka bakom henne med röda julstjärnor, en grön minigran och ett vitt kuvert instoppat. *Till kvinnan på stationen som aldrig är sen*, stod det.

Maria kände hur hjärtat började slå lite hårdare. Hon hade helt glömt mannen på perrongen. Kunde de vara från honom? Fast varför? Hon tog emot arrangemanget, tackade Rebecka och bar försiktigt upp blommorna på sitt kontor där hon slog sig ned. Varsamt förde hon in ett finger under fliken och snittade upp kuvertet.

Till dig som räddade ett liv den dagen.

Tack. För att du påminde mig att livet är värt att leva. Om än så bara för att få se ännu en vacker decembermorgon i väntan på tåget.

God Jul